

na Zemlji“, a nekad, otvarajući vrata Pakla na toj istoj Zemlji, među istim ljudima, potpuno neodgovorno i nedostojno čineći zlo u ime istoga Isusa, Boga-Sina koji je darovao život kako bi spasio svijet.... I u pogledu na današnji svijet čovjeku nehotice u uhu zazvoni „Ecce, quomodo moritur iustus, et nemo percipit corde...“ (Gle, kako umire pravednik, a da nitko to srcem ne oćuti....).

Skrbinove likovne ekspresije u sakralnim temama nedvojbeno prelaze svaki okvir puke deskriptivnosti ili izvornom tekstu strogo vjerne naracije, dodajući svakom pojedinaćnom likovnom ostvarenju snažan pečat autora i njegove osobne meditativne razine pristupa tradicionalnim temama te su stoga nadasve prikladan izbor za vrijeme ovogodišnje korizme, pune preispitivanja stvarne prirode brojnih deklarativnih vrijednosti kojima obiluje svijet u kojem živimo.

Vida Pust Škrgulja, povjesničarka umjetnosti

ZAKLADA
ČUJEM
VJERUJEM
VIDIM

Copyright@Zaklada Čujem, vjerujem, vidim

Andrije Medulića 16

10000 Zagreb

Tel: 01/5510 092

www.zakladacvv.hr

Vjekoslav Skrbín

NA PUTU KRIŽA

27. 02. 2020.- 12. 04. 2020.

Zaklada Čujem, vjerujem, vidim, - Medulićeva 16, Zagreb

Izložbom novijih likovnih radova Vjekoslava Skrбина, profesora glazbe u miru i pasioniranoga likovnog umjetnika koji u posljednjih nekoliko godina svoja likovna promišljanja sve češće stavlja u kontekst kršćanske ikonografije, Galerija Zaklade Čujem, vjerujem vidim započinje ovogodišnje vrijeme korizme.

Novi galerijski postav kombinira slikarske radove u tehnici ulja na platnu s recentnim ostvarenjem autorove interpretacije 14 postaja Križnoga puta u reljefima od terakote.

Slikarski dio izložbe obuhvaća dvije cjeline. Prva cjelina su Žalosna otajstva sv. Krunice iz šireg ciklusa Meditacija, posvećenog upravo otajstvima sv. Krunice. Pet izražajno vrlo moćnih slika prikazuje slijed događanja posljednjih sati Isusove Muke, od molitve u Getsemanskom vrtu („koji se za nas krvlju znojio“) do potresnog trenutka bespomoćne Majke ispod Križa na kojem umire njezin Sin („koji je za nas raspet bio“). Frapantno oštri komplementarni kontrasti u znakovitom izboru boja podcrtavaju simboliku ekspresivnoga izričaja. Ljubičasta u tradicijskoj simbolici predstavlja poistovjećenje Oca i Sina, ali i boju muke i podčinjavanja, dok sumporno-žuta simbolizira krivnju i kaznu... Taj je glavni kontrast dopunjen manje izrazitim, ali moćnim kolorističkim intervencijama u potezima crvene i tirkizno modre boje – bojama žrtvene krvi i boje koju autor povezuje s bojom ciklusa Radosnih otajstava i koja govori o stalnoj prisutnosti lika Majke u svijesti Sina... Teška tema Muke potiče na preispitivanje vlastitoga odnosa prema Zlu u svijetu koje ne mari za nevine žrtve, koje - kroz grijeh oholosti, sebičnosti, samodostatnosti, zavisti i mržnje ljude iz čitavoga svijeta vodi u nasilje čovjeka nad čovjekom, a i u nasilje čovjeka nad prirodom koja mu daje ovozemaljski dom, danas ugrožen kao nikad ranije... A Isus trpi i moli se Ocu neka ga mimoide strašni kalež muke, svjestan kako je upravo Muka ispunjenje i ostvarenje njegova poslanstva na zemlji... Isusov „Neka bude volja Tvoja“ dostiže svoj vrhunac u trenutku potpunog predanja božanskoj Volji, u tre-

nutku smrti na križu: „U ruke Tvoje predajem duh svoj“... Dopunjeno je. I ostavljeno ljudima svih vjekova na promišljanje o smislu Dobra i Zla i njihovim posljedicama za život čovječanstva....

Slikarski dio izložbe dopunjuje slika „Agonija“ – potresna vizija Isusove, trnjem okrunjene glave u bespuću kozmičkih prostranstava, te dvije slike simboličkoga značenja: „Vrelo Spasenja“ – simbolički zdenac, nastao u podnožju Križa, te „Misterij vjere“ – viđenje trojednog Boga kao izvora mistične svjetlosti.

Reljefne terakote Križnoga puta modelirane su u okvirnoj formi medaljona, s asocijativnim naslovom na tradiciju emotivno i konstruktivno snažnog, a formalno razigranog baroka, razdoblja u kojem je likovno prikazivanje Križnoga puta poprimilo razmjere jedne od najsnažnijih ikonografskih tema zapadnog kršćanstva. No, unatoč korištenju tradicijskog, premda donekle dezintegriranog oblika medaljona, autor razvija temu na svojstven način osobne ekspresije u slobodnoj fakturi, koristeći kao izričajno sredstvo čak i pukotine koje su se dogodile u postupku pečenja gline, time povezujući destrukciju neorganske tvari artefakta s destrukcijom organskog tijela Isusa u vrijeme Muke.

Sama likovna forma možda donekle asociira i na uglavljenost i zatvorenost čovjeka u određenom povijesnom vremenu, unutar kojeg ipak može oblikovati svoje unutarnje prioritete u cilju svrsishodne konstrukcije ili destrukcije, manifestirane kroz djelovanje pojedinca u trenucima njegova života.

No, Isus kao model idealna ljudskoga bića ostaje isti već dva tisućljeća. Unatoč kontraverzama u tumačenjima njegova „lika i djela“, unatoč svemu što su ljudi, kroz ta dva tisućljeća povijesti učinili jedni drugima, napajajući se na izvorima Dobra ili Zla, nekad, u dotiru božanskog nadahnuća gradeći „kraljevstvo Božje

